159 753

QUÆSTIO MEDICA
QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS ·MANE DISCUTIENDA IN SCHOLIS MEDICORVM,

Die Jovis 18. Decembris,

M· GUIDONE PATIN,

DOCTORE MEDICO, ET PROFESSORE REGIO, PRÆSIDE.

An ſanguis per omnes corporis venas & arterias jugiter circumfertur?

I.

QUOD vivimus calori tribuendum; quod aliquandiu, nutritioni, quâ Natura dum perpetuò ſarcit quod continenter defluit, vitam quidem efficit longulam, non tamen æternam. Ad id operis nihil habet accommodatius ſanguine, cujus materia chylus eſt, qui in ore guláque inchoatus, & in ventriculo perfectus, in iis per quas ad jecur contendit venis, aliqua jam ſanguinis ſpecie ornatus, ipſius jecoris ipſi ſeſe exhibentis propriâ innatâque vi, totam germani ſanguinis formam induit. Inde tamen lapſus in Cavam aliaſque inſignes ve-

nas tergetur,nitetque magis. His quippe claudi omnino amat, si sibi relinquatur, nusquam egressurus. Sed mox ut suo parenti gravis, eò depulsus est, rapitur ab aliis partibus, illo suam expleturis famem. In venis itaque movetur, non ad modum procurrentis fluminis, sed perquam lentè, eóque dumtaxat gradu, quo is abit, cui succedit vicarius.

II.

SANGUINEM perpetuò in orbem agi, è Cava ascendente in dextrum Cordis specum delabi, inde egressum in universam pulmonis substantiam excurrere, hinc per venosam arteriam ad lævum Cordis sinum iter reflectere, unde in Aortam reliquasque arterias, & ab his in venas trudatur, in Cor jugi circuitu recursurus, suave est Harvæi somniantis, aut certe ingeniose ludentis commentum, nulla oculorum fide commendatum (quis enim operantem vidit Naturam?) nullis certis experimentis, nullo rationum pondere stabilitum. Nam quòd venæ inferiores, vinculo sanguinis fundendi causa injecto, præter morem tumeant, facit allata membro vis, dolorique comes constrictio, non qui in illis restitit interceptus sanguis. Et apertâ majori arteriâ, totus quidem etiam è venis excidit sanguis, quòd per hiantia coëuntium passim venarum & arteriarum oscula transfusus, vel suo pondere, vel spirituum, vel Naturæ vacuum omni corpore locum exhorrescentis impulsu excidat. Nihilo plus habent firmamenti quæ occurrunt in venis Valvulæ, quibus veluti per substratos dispositosque gradus sanguinem scandere, tum ne subito deorsum ruat, sufflaminari prædicant.

III.

SANGUINIS circuitio, & in orbem per vasa omnia circumductio, otiosarum mentium partus, mera nubes est, quam amplexantur Ixiones, Centauros & portenta procreaturi: Mirum quippe quantum hoc uno figmento universa viventium corporum Oeconomia obscuretur, perturbetur, quàm artis Medicæ fundamenta misere convellantur: Quàm Medicus principum præsidiorum subsidiis destitutus, inutilis fit, & feriatus afflictæ opemque implorantis Naturæ spectator, quantum vel prudenti illorum usu mali importet. Non desunt tamen qui tam futili opinione delectati, ad eam tanquam ad

ſaxum pertinaciter adhæreſcant, cæcitatiſque antiquitatem inſimulent. Qui ſi ad aſpiciendam lucem oculos tantiſper aperiant, facillimè eum errorem, quem rei novitas attulit, Naturæ ratione depellent.

I V.

SANGUINEM toto corpore circumferri, adeo Naturæ inſtituto adverſatur, ut aſſiduo iſto motu univerſa nutritionis ratio evertatur, damnaque graviſſima incurrantur. Nam ſi è ſanguinis in venis reconditi penu ſemper aliquid demitur, ad id ſarciendum, quod è ſingulis excidit partibus: cum hæ ad ſuum opus explendum aliquod ſibi depoſcant temporis ſpatium: ſanguis vero ſimul accedat, & recedat, nullibi moram faciat, quo tandem pacto ad vitam hærere, in illarumque ſubſtantiam abire & converti poterit? Rem propius intuere, non modo inutilem eſſe, ſed more publicanorum moleſtam, & ſemper aliquid bonæ rei auferentem deprehendes. Hæc quippe eſt fluentium corporum natura & ratio; ut quemadmodum amnis quantumvis taciturnus mordet roditque paulatim alvei ſui ripas; ramenta quædam abripiant, & ſummo ſaltem vulnere deguſtent, quæcumque lambunt corpora, perenni detrimento tandem aliquando caſura. Finge autem non jam à qualibet parte ſanguinem amore quodam, ſuique tutandi cauſa & neceſſitate delectum prolici: ſed à Corde pulſum vage currere, quæ pars eo inundante aut expers erit phlegmones, aut ejus quaſi pabuli uberioris appulſu non obruetur?

V.

FAMOSUM fumoſumque hoc dogma quanta in corporum natura, tanta in Arte Medica ſequitur perturbatio, rerumque omnium confuſio. Nihil enim amplius eſt in ſanguinis miſſione præſidij, nihil in purgatione, quin illa corpus ipſum accendi, hâc verò inquinari penéque venenari conſequens eſt, nempe cum à fuſo ſanguine, qui in venis ſupereſt, mole copiáque minor ſit; & celerius moveatur, motuque ipſo incandeſcat: & Cordis cava, ſedem focumque luculenti caloris, ſæpius ſubeundo, novum calorem induat neceſſe eſt. Qui autem prius quaſi ſopiti vaſorum tunicis adhæreſcebant fœdi humores, ubi purgantis medicamenti operâ emoti, curſum-

que præterlabentis sanguinis sequuti in Cordis penetralia deducentur, & ipsum inquinabunt, & similem reliquis subinde partibus labem importabunt: Sicque Medicis omni præstanti auxilio destitutis, morbisque ipsis, quos vel sanguinis fervor, vel humorum impuritas peperit, impune grassantibus, quam maxima mortalium strages edetur.

Non ergo sanguis per omnes corporis venas & arterias jugiter circumfertur.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciscus Sorand.
M. Iacobus le Menestrel.
M. Carolus Brisset.
M. Nicolaus Bonvarlet.
M. Nicolaus Rainssant.
M. Ioannes Grout.
M. Antonius Morand.
M. Ioannes Hamon.
M. Simon Boulot.

Proponebat Lutetiæ JOANNES CORDELLE, Hamus, A. R. S. H. MDCLXX.

PARISIIS,
Ex Typographia FRANCISCI MUGUET, Regis & Illustrissimi Archiepiscopi Typographi, viâ Citharæ.